

บทความวิจัย

บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบและการสืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัวของวัยรุ่นหญิง

ลาววัลย์ การอรรชัย *

วิมลทิพย์ มุสิกพันธ์⁺

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่ออธิบายความสัมพันธ์เชิงคุณภาพระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบและการสืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัว และเพื่ออธิบายความสัมพันธ์เชิงคุณภาพของการมีประสบการณ์การความรุนแรงในครอบครัวและการสืบทอดวงจรความรุนแรง ในครอบครัว การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยศึกษาวัยรุ่นหญิงที่มีอายุระหว่าง 18 – 25 ปี ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 10 ราย ที่มีประสบการณ์การเป็นพยานหรือถูกกระทำความรุนแรงในครอบครัว และต่อมาเมื่อเติบโตขึ้นได้เป็นผู้สืบทอดความรุนแรงในครอบครัว ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะบุคลิกภาพของผู้สืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัวที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว อย่างไรก็ตาม ในการศึกษาพบว่า ผู้มีบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกและแบบแสดงตัว มีผลการประเมินลักษณะบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว อยู่ในอันดับรองลงมา โดยมีค่าคะแนนไม่ต่างกันมากนัก และพบผลการประเมินบุคลิกภาพที่น่าสนใจ คือ บุคลิกภาพแบบประนีประนอมในระดับลักษณะบุคลิกภาพต่ำ เนื่องจากมีผลการประเมินลักษณะบุคลิกภาพจำนวนเท่ากับผู้มีระดับลักษณะบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวในระดับสูงที่สุด ในงานการศึกษาชิ้นนี้ พบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยได้รับประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวในช่วงปฐมวัย – วัยเด็ก และพบความคล้ายคลึงกันระหว่างประสบการณ์ความรุนแรง ในครอบครัวเดิม และการสืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัว ในด้านสาเหตุของการกระทำความรุนแรง และด้านลักษณะความรุนแรง

คำสำคัญ: วัยรุ่น, บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ, ความรุนแรงในครอบครัว, การสืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัว

* นักศึกษาปริญญาโทหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนาการมนุษย์, สถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัว, มหาวิทยาลัยมหิดล, Email: khunlawan_lala@hotmail.com (Corresponding author)

⁺ รองศาสตราจารย์, ดร., สาขาวิชาพัฒนาการมนุษย์, สถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัว, มหาวิทยาลัยมหิดล, Email: wimontip.mus@mahidol.ac.th

(Received: 30/03/24, Revised: 08/07/24, Accepted: 08/08/24)

Research Article

Big 5 Personality Factors and Intergenerational Transmission of Domestic Violence Among Female Adolescents

Lawan Karnorachai [‡]Wimontip Musikaphan [§]

Abstract

The objectives of this research were to explain the qualitative relationship between the Big 5 Personality factors and Intergenerational Transmission of Domestic Violence (IDV); and to explain the qualitative relationship between experiencing family violence and IDV. This research is qualitative research and mainly focuses on adolescent girls at the age of 18 to 25 years old residing in Bangkok and the metropolitan area. This research involves 10 participants who have experienced being witnesses or victims of domestic violence (DV) and later becoming perpetrators of violence within their own family. The study shows that the participants with the highest average score for personality traits are those with "Neuroticism". However, interestingly, the study found that participants with "Conscientiousness" and "Extroversion" had assessment scores for "Neuroticism" that were slightly lower, with no significant difference. The study also found an interesting assessment is the presence of a low "Agreeableness" personality trait. This is due to the assessment results matching those of individuals with a highly "Neuroticism" personality trait. In this study, it was found that the participants experienced DV in their early childhood and discovered similarities between their experiences of DV in their original families and the continuation of the IDV within their families. Regarding the causes of violent actions and the nature of violence.

Keywords: adolescence, big 5 factors, domestic violence, intergenerational transmission of domestic violence

[‡] Master of Science student in Human Development program, National Institute for Child and Family Development, Mahidol University, Email: khunlawan_lala@hotmail.com (Corresponding author)

[§] Associate Professor, Dr., Human Development program, National Institute for Child and Family Development, Mahidol University, Email: wimontip.mus@mahidol.ac.th

(Received: 30/03/24, Revised: 08/07/24, Accepted: 08/08/24)

1. บทนำ

ครอบครัวเป็นสถาบันพื้นฐานแรกที่มีความใกล้ชิดกับมนุษย์ทุกคนในสังคม มีบทบาทสำคัญในการเลี้ยงดูและหล่อหลอมความเป็นมนุษย์ให้แก่บุคคล ตลอดจนมีส่วนร่วมในการสร้างบุคลิกภาพของบุคคลผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว แต่ปัจจุบัน ครอบครัวเป็นหนึ่งในสถาบันที่ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงด้านโครงสร้าง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม ประเพณีต่าง ๆ ตลอดจนรูปแบบของครอบครัวมีขนาดเล็กลงจากครอบครัวขยายไปสู่ครอบครัวเดี่ยว ดังนั้น เมื่อมีปัญหาต่าง ๆ เข้ามา ครอบครัวจึงต้องแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง โดยปราศจากผู้ใกล้ชิดส่งผลให้เกิดปัญหาการจัดการอารมณ์และขาดทักษะในการแก้ไขปัญหาอย่างสร้างสรรค์ (ปิพิญา สุนทรพิทักษ์, 2562) ด้วยเหตุนี้จึงอาจเป็นส่วนหนึ่งทำให้ครอบครัวเกิดความขัดแย้งนำไปสู่การแก้ไขปัญหาด้วยความรุนแรง ตัวอย่างเช่น การทำร้ายร่างกาย การข่มขู่ทางจิตใจ การกระทำความรุนแรงทางเพศ หรือการทอดทิ้งสมาชิกในครอบครัว ซึ่งถือเป็นภัยคุกคามที่ส่งผลต่อสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดีของครอบครัว โดยเฉพาะเด็กและเยาวชน (An et al., 2017) ความรุนแรงในครอบครัวจะก่อให้เกิดความสับสนต่อระบบสถาบันพื้นฐานที่สำคัญที่สุด อันเนื่องมาจากบุคคลที่ควรเป็นผู้ปกป้องกลับกลายเป็นผู้ที่กระทำความรุนแรงต่อพวกเขาเองก่อให้เกิดความหวาดกลัวนำไปสู่ความทุกข์ระทมและไร้ความสามารถในการควบคุมอารมณ์ให้มีความมั่นคงได้ ส่งผลกระทบต่อร่างกายหรือจิตใจของเด็กและเยาวชน นำไปสู่การมีบุคลิกภาพและอุปนิสัยที่ไม่เหมาะสม (ฉัตรทิ ศิลากุล, 2549)

สถานการณ์ความรุนแรงในครอบครัวของประเทศไทยยังถูกจัดว่าเป็นเรื่องส่วนตัวของแต่ละครอบครัว (Private Zone) ผู้ถูกระทำความรุนแรงในครอบครัวมักจะถูกกระทำความรุนแรงซ้ำ จากการทบทวนวรรณกรรมด้านความรุนแรงในครอบครัวในประเทศไทยพบว่า การศึกษาเรื่องความรุนแรงในครอบครัวที่ผ่านมา มักถูกศึกษาและกล่าวถึงในมุมของสตรี เด็กและเยาวชนเป็นผู้ถูกระทำความรุนแรงในครอบครัวมากกว่าการเป็นผู้กระทำ แต่อย่างไรก็ตามในการเก็บข้อมูลบทบาทของผู้ถูกระทำความรุนแรงในครอบครัว จากรายงานข้อมูลสถานการณ์ด้านความรุนแรงในครอบครัวสำหรับการรายงานตามมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 ประจำปี พ.ศ. 2562 มีการจำแนกบทบาทของผู้กระทำความรุนแรง พบว่า ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวไม่ได้มีแค่เพศชายที่มีบทบาทบิดาเท่านั้น

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาในกลุ่มผู้ที่มีบทบาทเป็นผู้กระทำที่น่าสนใจอื่น ทว่าในประเทศไทยยังไม่ได้มีการศึกษาเพิ่มเติมหรือขยายฐานความรู้ความเข้าใจต่อผู้กระทำความรุนแรงในบทบาทนั้นมากนัก ซึ่งการขยายผลการศึกษาเพิ่มเติมในวัยรุ่นหญิงอาจช่วยพัฒนาแนวทางการยับยั้งหรือยุติปัญหาความรุนแรงในครอบครัวต่อไปได้ นอกจากนี้ การศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับบุคลิกภาพและกระบวนการเปลี่ยนแปลงเส้นทางในการยุติการสืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัวของวัยรุ่นหญิงอาจช่วยให้เข้าใจปัจจัยและสาเหตุที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงนั้นได้ดียิ่งขึ้น โดยเลือกศึกษาวัยรุ่นหญิง อายุ 18 - 25 ปี ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่มีประวัติการได้รับการกระทำ

และเป็นผู้สืบทอดการกระทำความรุนแรงในครอบครัวต่อบิดามารดา คู่รัก หรือบุตรของตน ทั้งนี้ เนื่องจากพื้นที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑลเป็นพื้นที่ที่มีความหลากหลายทางประชากรสูง ซึ่งรวมถึงผู้ที่ย้ายถิ่นฐานเข้ามาทำงานหรือศึกษาทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ส่งผลให้มีความหลากหลายในแง่ของประสบการณ์ชีวิต วัฒนธรรม และสังคม ทำให้การศึกษาในพื้นที่นี้อาจสามารถสะท้อนภาพรวมที่หลากหลายและครอบคลุม อีกทั้งจากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า พื้นที่ตั้งของหน่วยงานที่มีการเก็บข้อมูลที่มีความเกี่ยวข้องกับรายงานการใช้ความรุนแรงในครอบครัวนั้นตั้งอยู่ในพื้นที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑลอีกด้วย

อนึ่ง ผู้วิจัยได้นิยามคำศัพท์ที่ใช้ในการศึกษานี้ ดังนี้

วัยรุ่น (Adolescence) หมายถึง บุคคลที่มีอายุระหว่าง 18 - 25 ปี เพศหญิงที่มีประสบการณ์ในการเป็นพยานหรือถูกกระทำความรุนแรงในครอบครัว รวมถึงการได้รับการเลี้ยงดูโดยการลงโทษทางกายที่รุนแรงและเป็นผู้สืบทอดการกระทำความรุนแรงในครอบครัวไปสู่บิดา/มารดา คู่รัก/แฟน หรือบุตรของตน โดยการใช้ความรุนแรงทางกายหรือทางจิตใจ

บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ (Big5 Factors Personality) หมายถึง ผลร่วมกันระหว่างพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมโดยมีทั้งความคล้ายคลึงกันและมีลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคลตลอดจนพฤติกรรมที่แสดงออก ทั้งกิริยาท่าทาง อารมณ์ ความคิด เจตคติ สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลา การเรียนรู้และประสบการณ์ที่ได้รับแบ่งออกเป็น 5 องค์ประกอบตามแนวคิดของ Costa and McCrae (1992) ได้แก่ บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (Neuroticism: N) บุคลิกภาพแบบแสดงตัว (Extroversion: E) บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ (Openness: O) บุคลิกภาพแบบประนีประนอม (Agreeableness: A) และบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก (Conscientiousness: C)

ความรุนแรงในครอบครัว (Domestic Violence) หมายถึง การกระทำความรุนแรงแก่สมาชิกในครอบครัวโดยการกระทำทางกาย จิตใจ เพศ และการทอดทิ้ง รวมทั้งการทำลายทรัพย์สิน เพื่อก่อให้ผู้ถูกกระทำความรุนแรงได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อยไปสู่การเสียชีวิต

การสืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัว (Intergenerational Transmission of Domestic Violence) หมายถึง การสร้างความรุนแรงในครอบครัวสืบทอดกับสมาชิกภายในครอบครัวไม่ว่าจะเป็นบิดามารดา คู่รัก/คู่สมรส หรือบุตรของตน โดยบุคคลผู้กระทำมีประสบการณ์การเป็นพยานหรือถูกกระทำความรุนแรง อาจเป็นทางกาย จิตใจ เพศหรือการถูกทอดทิ้งอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือมีรูปแบบผสมก็ได้ ทั้งนี้ยังรวมไปถึงการได้รับการเลี้ยงดูโดยการลงโทษทางกายที่รุนแรงจากบุคคลในครอบครัว

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่ออธิบายความสัมพันธ์เชิงคุณภาพระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบและการสืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัว
2. เพื่ออธิบายความสัมพันธ์เชิงคุณภาพของการมีประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวและการสืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัว

3. การทบทวนวรรณกรรม

ความรุนแรงในครอบครัวจากเด็กและเยาวชนหรือวัยรุ่นยังไม่ได้รับการให้ความสำคัญในงานการศึกษาของประเทศไทยตามที่กล่าวข้างต้น โดยเฉพาะการกระทำความรุนแรงกับบิดามารดา มักเป็นเพียงการถูกกล่าวถึงตามข่าวหน้าหนังสือพิมพ์หรือมักเป็นคลิปวิดีโอเหตุการณ์ในสังคมออนไลน์ ส่วนในงานการศึกษาด้านการกระทำความรุนแรงในคูรักรักของวัยรุ่นไทยนั้น มักจะเป็นการศึกษาสาเหตุและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความรุนแรงในคูรักรักโดยรวม รวมไปถึงลักษณะการกระทำความรุนแรงมากกว่าการศึกษาบุคลิกภาพของผู้กระทำความรุนแรงโดยตรง (เพ็ญนภา คงเป็นสุข, 2551; เพ็ญประภา สุธรรมา, 2556; ศรีญาญา ศรีโยธิน, 2557) ซึ่งสาเหตุที่ไม่ได้รับการศึกษามีความคล้ายคลึงกับงานศึกษาความรุนแรงในครอบครัวรูปแบบอื่นคือการถูกซ่อนเร้นปกปิด และมีความเกี่ยวข้องกับการที่ผู้ถูกกระทำความรุนแรงในครอบครัวไม่รายงานการกระทำความรุนแรงดังกล่าวออกสู่สังคมภายนอกเพราะมีความเกี่ยวข้องกับการดำเนินการตามกฎหมาย รวมถึงการมีความรู้สึกละอายใจและโทษตัวเองของผู้ถูกกระทำ นอกจากนี้ยังปฏิเสธความจริงและให้การยอมรับว่า พฤติกรรมความรุนแรงที่เกิดขึ้นเป็นความปกติของช่วงวัยรุ่นเท่านั้น (Contreras & Lozano, 2016)

อย่างไรก็ตาม มีทฤษฎีที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อช่วยอธิบายพฤติกรรมความก้าวร้าวและความรุนแรงที่เกิดขึ้นว่าการสืบทอดวงจรความรุนแรง (The intergenerational Transmission of Violence Theory) โดยมีรากฐานตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) ของ Bandura (1977) ที่เชื่อว่า เด็กผู้เป็นพยานหรือมีประสบการณ์การใช้ความรุนแรงในครอบครัวจะเรียนรู้และให้การยอมรับว่า ความรุนแรงเป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาความขัดแย้ง อันเนื่องมาจากไม่สามารถแยกแยะพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมได้ และได้ซึมซับรูปแบบพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงจากบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูของตน กล่าวคือเด็กจะได้รับการปลูกถ่ายมรดกความรุนแรงโดยตรงว่าการใช้ความรุนแรงเป็นเรื่องที่มีความเหมาะสมและเป็นปกติในการดำเนินชีวิต เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ พวกเขาจะมีแนวโน้มกระทำความรุนแรงด้วยตนเองมากกว่ากลุ่มผู้ที่ไม่มีประสบการณ์การเป็นพยานหรือผู้ถูกกระทำความรุนแรงในครอบครัว (Widom et al., 2015) จากบทเรียนที่ได้เรียนรู้ในวัยเด็ก วัยรุ่น และวัยผู้ใหญ่ที่ผ่านมา ทั้งยังสามารถตกเป็นผู้ถูกกระทำความรุนแรงในความสัมพันธ์แบบคูรักรักของตนเช่นกัน (วรารัณดา

ธรรมะ, 2544, เกษตรชัย และหิมา และเกตุฉา บัญญัติการ, 2560; Carroll, 1977; Ehrensaft et al., 2003; Cui et al., 2010; Rivera & Fincham, 2015; Shaanta & Navine. 2015; Tracy et al. 2018; Azadi & Nahidpoor, 2018; Genç et al., 2018) นอกเหนือจาก การตกเป็นพยานเหตุการณ์หรือมีประสบการณ์ในการถูกระทำความรุนแรงในครอบครัว ทฤษฎีการสืบทอดความรุนแรงในครอบครัวยังกล่าวโดยรวมถึงบุคคลที่ถูกเลี้ยงดูโดยการลงโทษทางกายด้วยเช่นกัน ซึ่งพบงานการศึกษาได้ให้การสนับสนุนว่า การได้รับการลงโทษทางร่างกายอย่างรุนแรงในช่วงวัยเด็ก มีความสัมพันธ์กับการกระทำรุนแรงต่อคนในครอบครัวของตนเองเมื่อเติบโตขึ้นเช่นเดียวกัน (Carroll, 1977; Stith et al., 2000; Pagani et al., 2004; Berckmoes, et al., 2017)

นักทฤษฎีด้านความก้าวร้าวได้มีการระบุว่า บุคลิกภาพสามารถเป็นตัวทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงได้ ซึ่งก่อนหน้านี้มีงานวิจัยที่ได้ทำการศึกษาบุคลิกภาพที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำรุนแรงในคู่รักและพี่น้อง โดยใช้บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ เพื่อหาความสัมพันธ์พบว่า มีความสัมพันธ์กันระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบกับการกระทำรุนแรงในคู่รักหรือพี่น้อง (Hines & Saudino, 2008; Ulloa et al., 2016; Yu et al., 2016) แต่อย่างไรก็ตามยังไม่เป็นที่แน่ชัดในการศึกษาความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพที่มีความสัมพันธ์กับการสืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัว ดังนั้น อาจมีความเป็นไปได้ในการตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบและการสืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัว เพื่อทำการศึกษาบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่มีความเสี่ยงในการสืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัวและเพื่อรวบรวมเป็นข้อมูลและนำไปวิเคราะห์ร่วมกับแบบวัดบุคลิกภาพ ทั้งนี้ เพื่อทำความเข้าใจบุคลิกภาพของบุคคลกลุ่มดังกล่าว นำไปสู่การค้นหา พัฒนารูปแบบที่เหมาะสมในการให้ความช่วยเหลือและสร้างการตระหนักรู้ต่อครอบครัวโดยทั่วไปเพื่อยับยั้งการสืบทอดวงจรความรุนแรงสืบไป

4. ระเบียบวิธีวิจัย

4.1 แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา คือกลุ่มวัยรุ่นหญิงในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล อายุ 18 - 25 ปี ที่มีพฤติกรรมกระทำความรุนแรงในครอบครัว ใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) มีเกณฑ์การคัดเลือกดังต่อไปนี้ 1) เพศหญิง 2) อายุ ระหว่าง 18 - 25 ปี 3) ประวัติการถูกระทำความรุนแรงในครอบครัว ในวัยเด็กอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยอาจเป็นผู้ถูกระทำความรุนแรงโดยตรง ตกเป็นพยานในเหตุการณ์การกระทำ ความรุนแรง หรือได้รับการเลี้ยงดูโดยการลงโทษที่รุนแรง 4) ประวัติการกระทำรุนแรงต่อบุคคลในครอบครัว

โดยเป็นการกระทำความรุนแรงทางกายหรือจิตใจ อย่างใดอย่างหนึ่งหรือร่วมกัน ต่อบิดา มารดา คู่รัก หรือบุตรของตน บุคคลใดบุคคลหนึ่ง

การเก็บข้อมูลแหล่งข้อมูลข้างต้นถือเป็นเรื่องที่ต้องใช้ความละเอียดอ่อนในการศึกษาและมีการเข้าถึงข้อมูลที่ค่อนข้างยากลำบาก เนื่องจากทั้งผู้ถูกกระทำและผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวกลุ่มดังกล่าว มักไม่เปิดเผยตัวตนต่อสาธารณะ ผู้วิจัยจึงต้องทำการติดต่อหน่วยงานและสถานสงเคราะห์ต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรงในครอบครัวโดยตรงเพื่อเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการศึกษาในครั้งนี้ ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะคัดกรองบุคคลที่มีภาวะด้านสุขภาพจิตหรือโรคทางจิตเวชผ่านการสอบถามเจ้าหน้าที่และตัวบุคคลออก เนื่องจากการเก็บข้อมูลมีการสอบถามข้อมูลในอดีตและปัจจุบันที่ค่อนข้างยาว อาจส่งผลกระทบต่อภาวะทางด้านจิตใจของผู้ที่มีภาวะดังกล่าว โดยจะมีการอธิบายเพื่อทำความเข้าใจให้แก่ตัวบุคคลก่อนดำเนินการคัดออก

ในการวิจัยครั้งนี้ มีเกณฑ์การคัดออก คือ 1) ผู้ให้ข้อมูลมีภาวะด้านสุขภาพจิตหรือโรคทางจิตเวช 2) ผู้ให้ข้อมูลมีเหตุทำให้ไม่สามารถเข้าร่วมการวิจัย 3) ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกอึดอัด ด้วยอาจรู้สึกไม่สบายใจกับข้อคำถาม หรือได้รับผลกระทบจากการให้ข้อมูล และ 4) ผู้ให้ข้อมูลมีความประสงค์ถอนตัวออกจากโครงการ

4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1) แบบสอบถาม ได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลจำนวน 10 ข้อ ซึ่งเป็นข้อมูลทั่วไปที่มีความเกี่ยวข้องกับทั้งตัวผู้เข้าร่วมการวิจัยและครอบครัว

2) แบบประเมินผลพฤติกรรมรุนแรงสำหรับวัยรุ่น ฉบับ 14 คำถาม (Adolescent Violent Behavior Inventory-14 items; AVB-14)

3) แบบวัดบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ ประกอบด้วยบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ (Openness to experience: O) บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก (Conscientiousness: C) บุคลิกภาพแบบแสดงตัว (Extroversion: E) บุคลิกภาพแบบประนีประนอม (Agreeableness: A) และบุคลิกภาพแบบหวุ่นไหว (Neuroticism: N) โดยผู้วิจัยใช้มาตรวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่ถูกพัฒนาโดย รองศาสตราจารย์คณางค์ มณีศรี คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 60 ข้อคำถาม ซึ่งมีค่าความเที่ยงตรงเท่ากับ .80 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาแต่ละด้านระหว่าง .77 - .89

4) แบบสัมภาษณ์ ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ข้อมูลด้านประวัติและสถานการณ์การใช้ความรุนแรง ซึ่งผู้วิจัยทำการพัฒนาขึ้นเอง จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแนวประเด็นการสัมภาษณ์มีความครอบคลุมเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาประสบการณ์ความรุนแรงที่ได้รับจากครอบครัวและการสืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัวจากการใช้คำถามปลายเปิด (Open Ended)

4.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการอธิบายและชี้แจงกลุ่มเป้าหมาย ตามแบบเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย สำหรับตอบแบบสอบถามอายุ 18 ปีขึ้นไป และสำหรับการสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อสร้างความเข้าใจให้แก่กลุ่มเป้าหมายหากกลุ่มเป้าหมายเต็มใจและสมัครใจจะเข้าร่วมงานการศึกษาดังกล่าว ผู้ศึกษาจึงจะดำเนินการนัดหมายเก็บข้อมูล ทั้งนี้ เมื่อถึงกำหนดเวลานัดหมาย ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลโดยใช้เครื่องมือที่กล่าวไปในข้างต้นด้วยตนเองและนัดหมายผู้ให้ข้อมูลคนละสามครั้งเป็นอย่างน้อย โดยจะแบ่งเป็น

ครั้งที่ 1 การเก็บข้อมูล โดยเริ่มจากการสร้างสัมพันธภาพกับผู้ให้ข้อมูล และใช้เครื่องมือแบบสอบถามจำนวน 10 ข้อ รวมถึงใช้แบบประเมินผลพฤติกรรมรุนแรงสำหรับวัยรุ่น ฉบับ 14 คำถาม โดยจะใช้ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล 30 นาที โดยประมาณ

ครั้งที่ 2 ผู้วิจัยจะทำการวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบของผู้ให้ข้อมูล โดยใช้มาตรวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ มีระยะเวลาในการเก็บข้อมูล 1 ชั่วโมง โดยประมาณ

ครั้งที่ 3 ผู้วิจัยจะทำการเก็บข้อมูลโดยการให้ผู้ให้ข้อมูลเล่าเรื่องราวประสบการณ์ความรุนแรงในชีวิตของตน และใช้แบบสัมภาษณ์ มีระยะเวลาในการเก็บข้อมูล 1 ชั่วโมง โดยประมาณ และเมื่อทำการเก็บข้อมูลได้ครบถ้วนเรียบร้อยแล้ว จะทำการยุติการเก็บข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยจะใช้รหัสแทนชื่อและข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูลในการบันทึกข้อมูล และจะดำเนินการทำลายข้อมูลตลอดจนข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องภายหลังเสร็จสิ้นการวิจัย 3 เดือน ซึ่งข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูลจะถูกเก็บรักษาไว้ และจะไม่มีการเปิดเผยต่อสาธารณะเป็นรายบุคคล แต่จะรายงานผลการวิจัยเป็นข้อมูลส่วนรวม

ทั้งนี้ หากในระหว่างการเก็บข้อมูล ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกอึดอัด หรืออาจรู้สึกไม่สบายใจกับบางข้อคำถาม ผู้ให้ข้อมูลมีสิทธิในการขอพักหรือไม่ตอบคำถาม ไปจนถึงมีสิทธิในการถอนตัวออกจากโครงการเมื่อใดก็ได้ โดยที่ไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อผู้ให้ข้อมูล

4.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยศึกษาผ่านเรื่องเล่าจากประสบการณ์ความรุนแรงที่ได้จากการสัมภาษณ์และบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่ได้จากการทำแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบของผู้ให้ข้อมูลเป็นหลัก

เมื่อได้ข้อมูลในส่วนต่าง ๆ ผู้วิจัยจะทำการรวบรวมข้อมูลทั้งหมด และแยกรายละเอียดเป็นรายกรณี (Case Study) ซึ่งในส่วนของการข้อมูลที่ได้จากการเล่าเรื่องราวของผู้ให้ข้อมูลนั้น ผู้วิจัยจะทำการถอดบันทึกการสัมภาษณ์ให้อยู่ในรูปแบบของลายลักษณ์อักษร (Text) เพื่อความสะดวกในการดำเนินการสังเคราะห์ วิเคราะห์ เนื้อหา (Content Analysis) (จำเนียร จวงตระกูล และนวัสนันท์ วงศ์ประสิทธิ์, 2562) แปลความหมาย สรุปผลจากผู้ให้ข้อมูลเป็นรายบุคคล ก่อนที่จะนำไปอธิบายโดยภาพรวมของบุคลิกภาพและการสืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัว

5. ผลการศึกษา

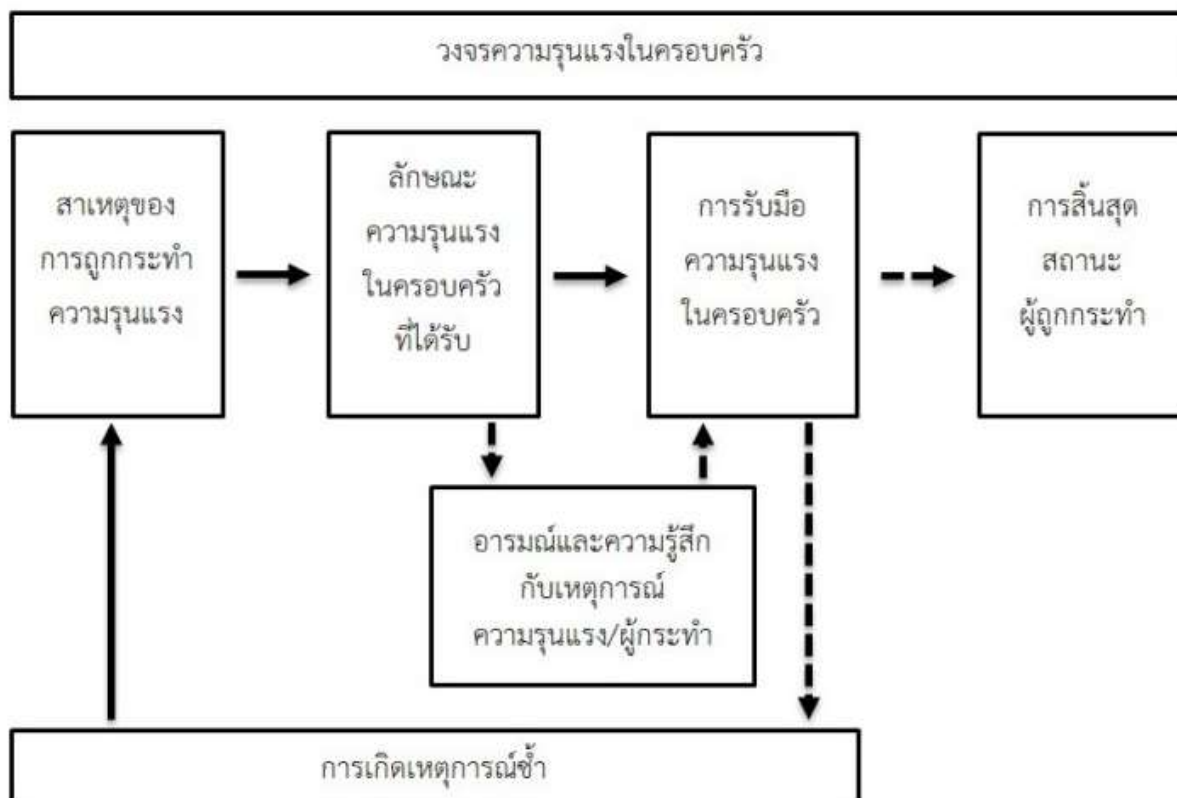
ส่วนที่ 1 ลักษณะทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลหลัก

ข้อมูลทั่วไปของผู้เข้าร่วมการวิจัย พบว่า มีอายุระหว่าง 18 – 24 ปี นับถือศาสนาพุทธ 8 ราย และศาสนาคริสต์ 2 ราย สถานภาพโสด 3 ราย สมรส 2 ราย และไม่ได้สมรสแต่อยู่ด้วยกัน 5 ราย มีผู้จบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 3 ราย มัธยมศึกษาตอนปลาย 1 ราย กำลังศึกษาระดับชั้นปริญญาตรี 4 ราย และจบการศึกษาระดับชั้นปริญญาตรี 2 ราย โดยมีภูมิลำเนาเดิมอยู่ต่างจังหวัด จำนวน 6 ราย ได้แก่ จังหวัดสุราษฎร์ธานี 2 ราย จังหวัดชลบุรี 1 ราย จังหวัดนครราชสีมา 1 ราย จังหวัดพิจิตร 1 ราย และจังหวัดพะเยา 1 ราย ภูมิลำเนาเดิมอยู่ในพื้นที่กรุงเทพมหานครจำนวน 3 ราย และจังหวัดปริมณฑล ได้แก่ จังหวัดสมุทรปราการ 1 ราย ทั้งนี้ มีผู้ประกอบอาชีพ จำนวน 4 ราย ได้แก่ อาชีพพนักงานบัญชี รับจ้างทั่วไป ค้าขาย และค้าขายออนไลน์ ไม่ได้ประกอบอาชีพ 3 ราย และกำลังศึกษาต่อ 3 ราย

ส่วนที่ 2 ประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวเดิม

ผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้ง 10 ราย เป็นผู้ถูกระทำความรุนแรงโดยตรง จำนวน 9 ราย และเป็นพยานในเหตุการณ์ จำนวน 1 ราย โดยผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวเป็นผู้ที่มีอายุและวุฒิภาวะมากกว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสิ้น โดยมีบทบาท ได้แก่ บิดา บิดาเลี้ยง มารดา พี่ชาย พี่สาว และยาย รูปแบบความรุนแรงในครอบครัวเป็นการกระทำความรุนแรงต่อร่างกาย ทั้ง 10 ราย เป็นการกระทำความรุนแรงต่อจิตใจ จำนวน 8 ราย และการกระทำความรุนแรงด้วยการละเลย จำนวน 2 ราย ทั้งนี้ บางรายพบรูปแบบการกระทำความรุนแรงที่ได้รับมากกว่า 1 รูปแบบ

ข้อมูลด้านจุดกำเนิดความรุนแรงในครอบครัว พบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยจำนวน 6 ราย ได้รับประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวตั้งแต่อยู่ในช่วงปฐมวัย (0 – 6 ปี) และอีก 4 ราย ได้รับประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวในช่วงวัยเด็ก (6 – 12 ปี)

ภาพที่ 1 วงจรความรุนแรงในครอบครัว

ที่มา: ผู้วิจัย

จากการเก็บข้อมูลพบวงจรความรุนแรงในครอบครัวเดิมตามภาพที่ 1 และยังพบว่า สาเหตุความรุนแรงในครอบครัว มีส่วนเกี่ยวข้องระหว่าง 1) ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ธรรมชาติและตัวตนของผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว การส่งต่อความรุนแรง บทลงโทษเพื่อการสั่งสอน พฤติกรรมของผู้กระทำความรุนแรง อาทิ การดื่มสุรา การระบายอารมณ์ ความหึงหวง และการละเลยบุตร 2) ปัจจัยภายในครอบครัว ได้แก่ พฤติกรรมของผู้ถูกกระทำ ความรุนแรง อาทิ การโกหก การตีตนพ้อ ความต้องการปกป้องคนในครอบครัวหรือตนเอง ทั้งยังพบความเกี่ยวข้องกับสายสัมพันธ์ในครอบครัวที่ไม่แข็งแรง และ 3) ปัจจัยภายนอกครอบครัว ได้แก่ ภาวะเศรษฐกิจ การก่อหนี้สินและสถานภาพการเงินของครอบครัว รวมถึงแนวคิดชายเป็นใหญ่ที่ถูกหล่อหลอมมาจากสังคม

ลักษณะความรุนแรงที่พบจากครอบครัวเดิมของงานการศึกษาครั้งนี้ พบการใช้ความรุนแรง 2 ลักษณะ คือ ความรุนแรงต่อร่างกาย โดยเป็นการทำร้ายร่างกายโดยตรง ใช้กำลังทำร้ายด้วยการตบ ตี ต่อย ทูป ผลัก บีบคอ จิกศีรษะ กด ถีบ กระแทบ เหยียบ และยังพบการใช้เครื่องมือประกอบการใช้กำลังทำร้ายด้วย ได้แก่ อุปกรณ์เครื่องครัว ตะหลิว ทัพพี อุปกรณ์แต่งกาย เข็มขัด อุปกรณ์ทำความสะอาด ไม้กวาด อุปกรณ์ก่อสร้าง ขอบบันได และอุปกรณ์อื่น ๆ ไม่เรียวหรือไม้หนา ๆ และเป็นการทำร้ายร่างกายด้วยการกักขังไว้ที่ใดที่หนึ่ง ซึ่งมุ่งหมายให้ผู้ถูกกระทำไม่สามารถหลีกเลี่ยงหนีจากการกระทำ ความรุนแรงได้

ส่วนลักษณะที่ 2 คือ ลักษณะการกระทำ ความรุนแรงต่อจิตใจ พบว่า มีการทำร้ายด้วยคำพูดที่รุนแรง โดยการใช้คำพูดต่อว่า ดุถูกซ้ำเติม ประชดประชัน จี้ปัญหา เปรียบเทียบตัวบุคคล สร้างความกดดัน และสร้างความอับอายให้เกิดแก่อีกฝ่าย และการกระทำ ความรุนแรงต่อจิตใจด้วยการละเลย การไม่เอาใจใส่ ไม่ให้ความช่วยเหลือ และไม่กระทำตามบทบาทของตนเองในครอบครัว ยังพบการกระทำ ความรุนแรงต่อจิตใจโดยอ้อม เนื่องจากการได้รับผลกระทบจากเป็นพยานในเหตุการณ์การกระทำ ความรุนแรงในครอบครัวอีกด้วย

ความรุนแรงในครอบครัวที่พบจากงานการศึกษาครั้งนี้ มี 3 ระดับ คือ ระดับชนิดที่ไม่รุนแรงมาก เป็นการได้รับบาดเจ็บทางร่างกายเพียงเล็กน้อย ไม่อันตรายมาก ร่างกายสามารถรักษาตัวเองหรือใช้ระยะเวลาไม่นานในการรักษาทางร่างกายและจิตใจ ต่อมาเป็นระดับชนิดที่รุนแรงปานกลาง เป็นระดับที่มีความรุนแรงมากขึ้นกว่าระดับที่ไม่รุนแรงมาก แต่ยังไม่ส่งผลกระทบต่อชีวิตหรือมีแนวโน้มที่ใช้ระยะเวลายาวนาน ซึ่งทำให้ได้รับบาดเจ็บทางกาย เกิดบาดแผลที่ไม่สามารถหายเองได้ ร่างกายเขียวช้ำ ปูดบวม หรือได้รับแผลจากของร้อนลวก ส่วนทางใจ มีการใช้วาจาเสียดแทง ทำให้ได้รับความอับอายเป็นครั้งคราว สุดท้ายเป็นการทำร้ายทางสังคมที่ถูกทอดทิ้ง ไม่ให้ความรักความอบอุ่นตามบทบาทหน้าที่ของครอบครัว สุดท้าย ระดับชนิดที่รุนแรงมาก เป็นการกระทำที่มีความต่อเนื่อง ส่งผลอันตรายต่อร่างกายหรือต่อจิตใจอย่างรุนแรง โดยความรุนแรงระดับนี้ ทำให้ผู้ที่ได้รับความรุนแรงต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาล

ผลการศึกษาพบว่า มีการละเมิดบุคลิกภาพและความรู้สึกของตนเองต่อเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัวที่ตนได้รับในเชิงลบทั้งสิ้น โดยมีการละเมิดถึงความกลัว ความโกรธ ความเสียใจ ความรังเกียจ และความทุกข์ ส่วนผลการศึกษา อารมณ์และความรู้สึกต่อผู้กระทำ ความรุนแรงในครอบครัว นั้น พบว่า มีการสะท้อนถึงความประหลาดใจ ความกลัว ความโกรธ ความรังเกียจ และความเสียใจ

การรับมือกับความรุนแรงในครอบครัว ผลการศึกษาพบว่า ผู้มีประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวมีวิธีการรับมือกับความรุนแรงที่ตนได้เจอตามเหตุผลรองรับที่แตกต่างกันไป มีทั้งการจำยอมในเหตุการณ์กระทำ ความรุนแรงเนื่องจากต้องพึ่งพิงผู้กระทำด้านเศรษฐกิจ หรือจำยอมด้วยเหตุผลจากการเป็นบุคคลในครอบครัวเดียวกัน อย่างไรก็ตาม มีการไม่ยอมและตอบโต้กลับผู้กระทำ ความรุนแรงด้วยความรุนแรงทั้งทางร่างกาย พฤติกรรมและวาจาด้วย และยังพบว่า ผู้มีประสบการณ์ความรุนแรงนั้น เคยพยายามขอความช่วยเหลือจากบุคคล

อื่นแต่ไม่เป็นผล ทั้งนี้ พบเหตุด้านความเป็นผู้เยาว์หรือการถูกกีดกันออกจากเหตุการณ์ส่งผลให้ไม่สามารถกระทำอันใดกับเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัวได้

การเกิดเหตุซ้ำหรือวงจรความรุนแรงในครอบครัว ผลการศึกษาพบว่า ผู้มีประสบการณ์ความรุนแรงยังคงเผชิญเหตุการณ์ความรุนแรงซ้ำ แม้จะมีการรับมือในรูปแบบใดแล้วก็ตาม ซึ่งภายหลังการรับมือความรุนแรง ผู้กระทำบางรายมีการปรับเปลี่ยนลักษณะรูปแบบการกระทำและมีการลด/เพิ่มระดับ ความรุนแรงที่กระทำ

การสิ้นสุดสถานะผู้ถูกกระทำ พบว่า ผู้มีประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวที่ได้มีการแยกออกจากครอบครัวเดิม ผู้กระทำความรุนแรงเดิมเสียชีวิต หรือการมีและแสดงอำนาจของฝั่งผู้ถูกกระทำนั้น ส่งผลให้ความรุนแรงในครอบครัวยุติหรือลดระดับความรุนแรงในครอบครัวลง

ส่วนที่ 3 บุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบกับการสืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัว

บุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ เป็นผลร่วมกันระหว่างพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม โดยมีทั้งความคล้ายคลึงกันและมีลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล ตลอดจนพฤติกรรมที่แสดงออก ทั้งกิริยาท่าทาง อารมณ์ ความคิด เจตคติ ทั้งนี้ สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลา จากการเรียนรู้และประสบการณ์ที่ได้รับ ซึ่งบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบนั้น ประกอบด้วย 1) บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (Neuroticism: N) 2) บุคลิกภาพแบบแสดงตัว (Extroversion: E) 3) บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ (Openness: O) 4) บุคลิกภาพแบบประนีประนอม (Agreeableness: A) และ 5) บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก (Conscientiousness: C)

ตารางที่ 1 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับลักษณะบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ

ลักษณะบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับลักษณะบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ				
			ต่ำที่สุด 1.00-1.80	ต่ำ 1.81-2.60	ปานกลาง 2.61-3.40	สูง 3.41-4.20	สูงที่สุด 4.21-5.00
แบบหวั่นไหว	4.18	0.43	0 คน	0 คน	1 คน	2 คน	7 คน
	สูง		(0)	(0)	(10)	(20)	(70)
แบบแสดงตัว	3.28	1.18	2 คน	1 คน	1 คน	2 คน	4 คน
	ปานกลาง		(20)	(10)	(10)	(20)	(40)
แบบเปิดรับประสบการณ์	3.16	0.77	0 คน	3 คน	3 คน	3 คน	1 คน
	ปานกลาง		(0)	(30)	(30)	(30)	(10)
แบบประนีประนอม	2.28	0.40	2 คน	7 คน	1 คน	0 คน	0 คน
	ต่ำ		(20)	(70)	(10)	(0)	(0)
แบบมีจิตสำนึก	3.35	0.87	0 คน	2 คน	3 คน	4 คน	1 คน
	ปานกลาง		(0)	(20)	(30)	(40)	(10)

จากการเก็บข้อมูลบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบกับผู้สืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัวโดยรวม พบว่า ลักษณะบุคลิกภาพที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ บุคลิกภาพแบบหวั่นไหวอยู่ในระดับสูง รองลงมาได้แก่ บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก บุคลิกภาพแบบแสดงตัว และบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วน บุคลิกภาพแบบประนีประนอมอยู่ในระดับต่ำ ทั้งนี้ เมื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบกับผู้เข้าร่วมการวิจัยแต่ละราย พบว่า มีผู้มีบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว จำนวน 6 คน บุคลิกภาพแบบแสดงตัว จำนวน 3 คน และบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก จำนวน 1 คน

ผลการศึกษาพบว่า ความรุนแรงในครอบครัวเดิมก่อให้เกิดผลกระทบ 4 ด้าน ได้แก่ ผลกระทบต่อพฤติกรรม ผลกระทบต่อเจตคติ ผลกระทบต่อสัมพันธภาพ และผลกระทบด้านการทำงาน เมื่อวิเคราะห์ร่วมกับ บุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ พบรายละเอียดดังนี้

- บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว สะท้อนพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง การผลิตซ้ำการเลี้ยงดูบุตรด้วยบทลงโทษ รวมถึงการโกหก เพื่อหลบเลี่ยงความจริง มีความอึดอัด ไม่สบายใจต่อบุคคลในครอบครัว
 - บุคลิกภาพแบบแสดงตัว สะท้อนพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง เจตคติที่ไม่ดีต่อตนเองและผู้อื่น รวมถึงการยอมรับการใช้ความรุนแรงในครอบครัว
 - บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก สะท้อนเจตคติที่วิตกกังวลและการพึ่งพาผู้กระทำความรุนแรงในด้านการทำงาน
- ทั้งนี้ ผู้มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวและแบบหวั่นไหวสะท้อนผลกระทบต่อสัมพันธภาพและการทำงาน โดยผู้มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวได้รับแรงเสริมทางลบจากความรุนแรงในครอบครัวเป็นแรงผลักดันให้ทำงาน ขณะที่ผู้มีบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกเกิดภาวะการจำยอมจากการพึ่งพาผู้กระทำความรุนแรงในด้านการประกอบอาชีพ

จากแบบประเมินผลพฤติกรรมรุนแรงสำหรับวัยรุ่น ฉบับ 14 คำถาม ผลการศึกษาพบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัย มีความถี่ของพฤติกรรมรุนแรงในระดับการกระทำความรุนแรงนาน ๆ ครั้ง ซึ่งพฤติกรรมที่พบความถี่ในการกระทำค่อนข้างบ่อย 3 อันดับแรก คือ การแสดงพฤติกรรมไม่พอใจโดยการทำลายข้าวของ การใช้กำลังทำร้ายผู้อื่น และการพูดทำร้าย ยั่วเย้าอารมณ์ โดยมีการแสดงพฤติกรรมพูดจาถูกเหยียดหยามผู้อื่น การข่มขู่ผู้อื่นโดยใช้กิริยาท่าทาง การทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น และการพูดล่วงเกินบุพการีผู้อื่น เป็นบางครั้ง รวมถึงแสดงพฤติกรรมพูดขู่จะทำลายทรัพย์สินผู้อื่น การใช้อาวุธ หรือวัตถุทำร้ายผู้อื่น การคิดว่า ไม่อยากมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกแล้ว การข่มขู่อาฆาตแค้นผู้อื่น และการข่มขู่ผู้อื่นโดยใช้อาวุธ หรือวัตถุ นาน ๆ ครั้ง อย่างไรก็ตาม ไม่มีพฤติกรรมในประเด็นการทำร้ายตัวเองเพื่อจบชีวิตลง และการแสดงพฤติกรรมพูดขู่ติดใจผู้อื่น

และเพื่อให้เห็นภาพรวมของผลการเก็บข้อมูลด้านบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบและการสืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัว ในส่วนนี้จะนำเสนอรายละเอียดในตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 บุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ จุดกำเนิดการสืบต่อความรุนแรงในครอบครัว บทบาทของผู้ถูกกระทำ และสาเหตุการกระทำ ความรุนแรง

บุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ	จุดกำเนิดการสืบต่อความรุนแรงในครอบครัว	บทบาทของผู้ถูกกระทำ	สาเหตุการกระทำ ความรุนแรง
ผู้มีบุคลิกภาพแบบหัวนั้ไหว	ช่วงวัยรุ่น โดยพบทั้งช่วงวัยรุ่นตอนต้น กลาง และปลาย อายุ 12 – 19 ปี	สามี/คู่รัก, บุตร, พี่ชาย, น้องสาว และน้องชาย (บางรายพบว่า มีประสบการณ์การทำร้ายสัตว์เลี้ยง)	- ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้กระทำ ความรุนแรงในครอบครัว: ธรรมชาติและตัวตนของผู้กระทำ, การใช้ความรุนแรงเพื่อเป็นบทลงโทษ, การพิสูจน์ความรัก - ปัจจัยภายในครอบครัว: บทบาทหน้าที่, พฤติกรรมและการแสดงออกของสมาชิกในครอบครัว, การโกหก, นอกใจ, การสื่อสารไม่ดี, ทัศนคติและวิถีชีวิตที่แตกต่างกัน - ปัจจัยภายนอกครอบครัว: ปัญหาด้านเศรษฐกิจ, สังคมภายนอกครอบครัว
ผู้มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว	- ช่วงวัยรุ่นตอนต้น อายุ 12 – 15 ปี - ช่วงวัยรุ่นตอนปลาย อายุ 18 – 25 ปี	มารดา และคู่รัก (บางรายพบว่า มีประสบการณ์การทำร้ายสัตว์เลี้ยง)	- ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้กระทำ ความรุนแรงในครอบครัว: ด้านธรรมชาติและตัวตนของผู้กระทำ, การใช้ความรุนแรงเพื่อเป็นบทลงโทษ, การระบายอารมณ์ - ปัจจัยภายในครอบครัว: พฤติกรรมของสมาชิกในครอบครัว หรือทัศนคติ, วิถีชีวิตที่แตกต่างกัน
ผู้มีบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก	ช่วงวัยรุ่นตอนต้น อายุ 12 – 15 ปี	น้องสาว	- ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้กระทำ ความรุนแรงในครอบครัว: ด้านธรรมชาติ, ตัวตนของผู้กระทำ - ปัจจัยภายในครอบครัว: บทบาทหน้าที่, พฤติกรรมและการแสดงออกของสมาชิกในครอบครัว, การสร้างความอับอาย, การสื่อสารภายในครอบครัว - ปัจจัยภายนอกครอบครัว: ปัญหาเศรษฐกิจ

ทั้งนี้ ลักษณะการกระทำ ความรุนแรงพบว่า ผู้มีบุคลิกภาพทั้ง 3 บุคลิกภาพ ได้แก่ ผู้มีบุคลิกภาพแบบหัวนั้ไหว แบบแสดงตัว แบบมีจิตสำนึก มีลักษณะการกระทำ ความรุนแรงต่อร่างกายโดยตรงทั้งสิ้น ส่วนลักษณะการกระทำ ความรุนแรงต่อจิตใจ โดยการใช้คำพูดหรือวาจาที่รุนแรงพบจากผู้มีบุคลิกภาพแบบหัวนั้ไหว และแบบ

แสดงตัว ซึ่งยังพบการกระทำความรุนแรงทางจิตใจด้วยการเมินเฉยละเลยจากผู้มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวด้วย โดยในส่วนของความรู้สึกของผู้มีบุคลิกภาพทั้ง 3 บุคลิกภาพ มีความรู้สึกเชิงลบต่อผู้ถูกกระทำในช่วงก่อนและขณะกระทำ ความรุนแรง และภายหลังการกระทำ ความรุนแรงมักรู้สึกผิดและเสียใจต่อการกระทำของตนเอง โดยบางคนมีมุมมองว่าผู้ถูกกระทำเป็นต้นเหตุของความรุนแรงที่เกิดขึ้น

สำหรับการบอกเล่าประสบการณ์การใช้ความรุนแรงกับบุคคลอื่นกับบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ ผลการศึกษาพบว่า ผู้มีบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว และแบบแสดงตัว มีการบอกเล่าประสบการณ์ที่ตนเป็นผู้กระทำ ความรุนแรงแก่บุคคลใกล้ชิด โดยผู้มีบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว บางรายไม่ได้มีการลงรายละเอียดถึงการกระทำของตนเองทั้งหมด ส่วนผู้มีบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก ไม่ได้มีการบอกเล่าเรื่องราวที่ตนเป็นผู้กระทำ ความรุนแรงในครอบครัวให้แก่บุคคลอื่นรับรู้

6. การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยดำเนินการอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยทั้ง 2 ข้อ ได้แก่ 1) เพื่ออธิบายความสัมพันธ์เชิงคุณภาพระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบและการสืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัว และ 2) เพื่ออธิบายความสัมพันธ์เชิงคุณภาพของการมีประสบการณ์การความรุนแรงในครอบครัวและการสืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัว โดยมีรายละเอียดดังนี้

จากการประเมินผลบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบกับผู้สืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัว พบว่า มีผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว จำนวนถึง 6 คน แบบแสดงตัว จำนวน 3 คน และแบบมีจิตสำนึก เพียง 1 คน ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงลักษณะบุคลิกภาพตามแนวคิดบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบของ Costa and McCrae (1992) แล้วสามารถอธิบายได้ว่า ผู้มีบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว จะมีลักษณะบุคลิกที่เต็มไปด้วยอารมณ์เชิงลบ มีความตรงกันข้ามกับบุคลิกภาพแบบมั่นคงทางอารมณ์ เป็นบุคคลที่เต็มไปด้วยความกังวล ความโกรธ ความซึมเศร้า คำนึงถึงแต่ตนเอง ถูกกระตุ้น/ยั่วยุโดยง่าย มีความเปราะบาง ซึ่งสอดคล้องกับการสะท้อนข้อมูลลักษณะบุคลิกภาพ ของตนเองผ่านการเล่าเรื่องเกี่ยวกับการสืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัว ทั้งในประเด็นของการมองตัวเองผ่านผลกระทบที่ได้รับจากการกระทำ ความรุนแรงในครอบครัว ประเด็นจุดกำเนิดการสืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัว ลักษณะความรุนแรงที่ตนเองส่งต่อกับบุคคลอื่นในครอบครัว รวมถึงความรู้สึกต่อการกระทำ ความรุนแรงของตน โดยเฉพาะในช่วงก่อนและในช่วงขณะกระทำ ความรุนแรง ซึ่งผู้มีบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว มีการให้ข้อมูลที่เต็มไปด้วยความไม่มั่นคงทางอารมณ์ ไม่สามารถควบคุมอารมณ์และความต้องการต่าง ๆ ได้ (อุสา สุทธิสาร, 2559 หน้า 145 – 147) มีอารมณ์ที่รุนแรงเต็มไปด้วยความโกรธซึ่งเป็นอารมณ์ทางลบ ที่มักเกิดจากความคับข้องใจจากการพยายามไปสู่เป้าหมาย หรือถูกรบกวน ขัดขวาง (ศิริบุรณ์ สายโกสม, 2558 หน้า 99 - 105)

แสดงความต้องการมีชีวิตตามความคาดหวังของตนเอง ทั้งยังมีการแสดงความวิตกกังวล และการถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าอย่างผู้ถูกกระทำหรือปัจจัยอื่นโดยง่ายเนื่องจากตัวตนที่มีความเปราะบางของตนเอง

แม้การประเมินผลบุคลิกภาพของผู้เข้าร่วมการวิจัยใช้เกณฑ์คะแนนสูงสุด ในการระบุบุคลิกภาพ อย่างไรก็ตาม ในการศึกษาพบว่า ผู้มีบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก มีผลการประเมินลักษณะบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวอยู่ในอันดับรองลงมา โดยมีค่าคะแนนไม่ต่างกันมากนัก เช่นเดียวกับ ผู้มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวอีก 2 รายที่มีค่าคะแนนลักษณะบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวอยู่ในอันดับรองลงมาเช่นกัน ซึ่งผู้มีบุคลิกภาพแบบหวั่นไว้นั้น มักถูกพบว่ามีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับทัศนคติ แนวคิดที่มีความรุนแรง (Fasasi & Alabi, 2020) ความก้าวร้าวในความสัมพันธ์ (Hines & Saudino, 2008) และการกระทำความรุนแรงในครอบครัว (Ulloa et al. 2016; Fasasi & Alabi, 2020; Eremie, 2020)

ส่วนผลการประเมินบุคลิกภาพที่น่าสนใจอีก 1 บุคลิกภาพ คือ บุคลิกภาพแบบประนีประนอมในระดับลักษณะบุคลิกภาพต่ำ เนื่องจากมีผลการประเมินลักษณะบุคลิกภาพจำนวน 7 ราย เท่ากับผู้มีระดับลักษณะบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวในระดับสูงที่สุด หากอธิบายตามบุคลิกภาพตามแนวคิดบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบของ Costa and McCrae (1992) จะพบว่า ลักษณะของผู้ที่ได้คะแนนต่ำของบุคลิกภาพแบบประนีประนอม หรือความเป็นมิตรนั้น จะมีลักษณะตรงกันข้ามกับบุคคลที่ให้การยอมรับผู้อื่น ความเป็นมิตร และโอนอ่อนตามสังคม โดยเป็นบุคคลที่มีการตั้งตนเป็นปฎิปักษ์ มีความดุร้าย ขี้ระแวง ตระหนี่ รู้สึกว่าตนอยู่เหนือผู้อื่น และมีความหงุดหงิดง่าย ขี้โมโห ซึ่งในงานการศึกษาของ Baúto et al. (2021) และงานการศึกษาของ Jiang et al. (2022) พบว่า บุคลิกภาพแบบประนีประนอม มีความสัมพันธ์เชิงลบกับความก้าวร้าวทางร่างกายและความโกรธ เช่นเดียวกับการศึกษา Eremie (2022) ซึ่งได้ทำการศึกษความรุนแรงในหมู่คู่สมรสของรัฐ Rivers State ที่ประเทศไนจีเรีย และได้ค้นพบว่า บุคลิกภาพแบบประนีประนอมนั้น มีความสัมพันธ์เชิงลบกับความรุนแรงในครอบครัว จึงอาจกล่าวได้ว่า ผู้ที่ได้คะแนนต่ำในลักษณะบุคลิกภาพแบบประนีประนอม มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงและความรุนแรงในครอบครัว ซึ่งมีความสอดคล้องกับการสะท้อนข้อมูลลักษณะบุคลิกภาพของตนเองผ่านการเล่าเรื่องเกี่ยวกับการสืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัวเช่นเดียวกันกับผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว ในประเด็นของจุดกำเนิดการสืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัว ด้านมุมมองสาเหตุของการกระทำความรุนแรงในครอบครัว ซึ่งผู้ที่ได้คะแนนต่ำของบุคลิกภาพแบบประนีประนอม มีการให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความหงุดหงิด ขี้โมโห ความอดทนต่ำ ต้องการเอาชนะบุคคลอื่น ทั้งยัง มีพฤติกรรมที่แสดงถึงความดุร้ายผ่านการสะท้อนข้อมูลในประเด็นลักษณะความรุนแรงที่ตนเองส่งต่อกับบุคคลอื่นในครอบครัว รวมถึงความรู้สึกต่อการกระทำความรุนแรงของตน โดยเฉพาะในช่วงก่อนและในช่วงขณะกระทำความรุนแรงด้วย

ส่วนประเด็นความสัมพันธ์เชิงคุณภาพของการมีประสบการณ์การความรุนแรงในครอบครัวและการสืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัวนั้น องค์การอนามัยโลก (2540) ได้มีการจัดประเภทความรุนแรงไว้ ซึ่งความรุนแรงใน

ครอบครัว (Family Violence) เป็นความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างสมาชิกในครอบครัว อันได้แก่ คู่สมรส (Intimate partner violence) เด็ก (Child abuse) หรือผู้สูงอายุ (Elder abuse) จัดเป็นความรุนแรงที่อยู่ในประเภทความรุนแรงระหว่างบุคคล (Interpersonal Violence) ซึ่งพฤติกรรมก้าวร้าว การใช้ความรุนแรง รวมถึงการรังแกผู้อื่น มักเริ่มต้นในวัยเด็ก ผลจากการศึกษาระยะยาวพบว่า เด็กเริ่มเรียนรู้ที่จะควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวและความรุนแรงของตนตั้งแต่อายุประมาณ 17 เดือน หรือประมาณ 1 ปี 5 เดือน ซึ่งจะมีการพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ ในช่วงก่อนวัยเรียน แต่หากเมื่อถึงวัยเรียนแล้ว เด็กที่ยังไม่สามารถควบคุมตนเองได้ก็จะมีความเสี่ยงสูงที่จะมีพฤติกรรมก้าวร้าว ชอบใช้ความรุนแรง (Tremblay et al., 2005) และตามแนวคิดของ Sigmund Freud ที่เชื่อว่า บุคลิกภาพของผู้ใหญ่ที่แตกต่างกัน เป็นผลมาจากประสบการณ์ของแต่ละบุคคลเมื่อวัยเด็ก อีกทั้งยังมีความสัมพันธ์กับการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งแต่ละวัยของตัวบุคคลนั้น ๆ (Freud & Strachey, 1989) จากการศึกษาวิจัยประสบการณ์ความรุนแรงที่ได้รับมาจากครอบครัวเดิมและการสืบทอดวงจรความรุนแรงในครอบครัว พบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้ง 10 คนเป็นผู้มีประสบการณ์ความรุนแรงจากครอบครัวเดิม โดยเป็นผู้ได้รับการกระทำความรุนแรงจากบุคคลในครอบครัวโดยตรงหรือเป็นพยานในเหตุการณ์ ซึ่งภายหลังได้มีการกระทำความรุนแรงต่อบุคคลในครอบครัวของตนเองในปัจจุบัน ทั้งนี้ เมื่อเทียบอัตราส่วนเพศของผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวเดิมพบว่า ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวเดิมเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง 12: 9 และพบว่าอัตราส่วนเพศของผู้ถูกระทำการในการสืบทอดวงจรความรุนแรงนั้นเป็นเพศชายน้อยกว่าเพศหญิง 9: 8 ซึ่งอัตราส่วนเพศของผู้กระทำในครอบครัวเดิมและผู้ถูกระทำการในการสืบทอดวงจรความรุนแรงมีอัตราส่วนไม่แตกต่างกันมากนัก (Tremblay et al., 2005)

ในงานการศึกษาชิ้นนี้ ได้มีการย้อนเรื่องราวไปตั้งแต่จุดกำเนิดความรุนแรงในครอบครัว โดยพบว่า ช่วงวัยที่แต่ละคนได้รับความรุนแรงในครอบครัวนั้น มีอยู่ 2 ช่วงวัยด้วยกัน คือ ช่วงปฐมวัย (0 – 6 ปี) ซึ่งเป็นช่วงวัยเริ่มต้นและวัยทองของพัฒนาการ การอบรมเลี้ยงดูในระยะนี้ จะมีผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กในอนาคต (หัตยา ขอสันติวิวัฒน์, 2564) และช่วงวัยเด็ก (6 – 12 ปี) ซึ่งการได้รับประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวนั้นมีสาเหตุมาจากปัจจัยส่วนบุคคล (โสภา ชูพิกุลชัย ชปีลมันน์, 2559 หน้า 169 - 175) ของผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว ได้แก่ ธรรมชาติและตัวตนของผู้กระทำความรุนแรง ซึ่งมีแนวโน้มเป็นลักษณะนิสัยและตัวตนในเชิงลบ และยังพบข้อมูลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ในการมีบุตร เนื่องจากปัจเจกบุคคลมีบุตรตั้งแต่อายุยังน้อยส่งผลให้ตนเองไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามพัฒนาการช่วงวัยของตน (สุกัญญา สดศรี, 2561) ทั้งนี้ ยังพบการส่งต่อวงจรความรุนแรงในครอบครัวจากบุคคลหนึ่งมายังบุคคลหนึ่ง การใช้บทลงโทษเพื่อการสั่งสอน รวมถึงพฤติกรรมของผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวเอง เช่น การตีเมรุ การระบายอารมณ์ ความหึงหวง (ปิยะธิดา ขจรชัยกุล, 2565) การละเลยบุตรและยังพบเหตุที่มาจากปัจจัยภายในครอบครัว ในส่วนของพฤติกรรมของผู้ถูกระทำความรุนแรงเอง เช่น การโกหก การติดพัน และมีการใช้ความรุนแรงเพื่อการปกป้องคนในครอบครัวและปกป้องตนเอง (นญา พรหมหัตต์, 2560) รวมถึงความไม่แข็งแรงของสายสัมพันธ์ในครอบครัว สุดท้ายพบสาเหตุที่มาจากปัจจัย

ภายนอกด้านเศรษฐกิจ ในเรื่องของหนี้สินและสถานภาพการเงินของครอบครัว และประเด็นเรื่องแนวคิดชายเป็นใหญ่ (ธีรวุฒิ นิลเพ็ชร และกัญญ์ฐิตา ศรีภา, 2562) ที่ถูกถ่ายทอดมาผ่านสังคมไทย

ในการทำความเข้าใจความรุนแรงในครอบครัวเดิม พบว่า มีลักษณะการทำความเข้าใจความรุนแรงในครอบครัว 2 ลักษณะ คือ 1) ความรุนแรงทางร่างกาย ซึ่งเป็นการทำร้ายร่างกายโดยตรงและการกักขัง ส่วน 2) ความรุนแรง ต่อจิตใจ ซึ่งพบว่าเป็นการทำร้ายผ่านทางคำพูดที่รุนแรง การถูกละเลย และความรุนแรงทางจิตใจโดยอ้อมผ่านการเป็นพยานความรุนแรงในครอบครัวนั่นเอง

จากข้อมูลการทำความเข้าใจความรุนแรงในครอบครัวของงานการศึกษาชิ้นนี้ ผู้ถูกทำความเข้าใจความรุนแรงจะได้รับความรุนแรงในระดับที่แตกต่างกัน 3 ระดับ คือ ระดับชนิดที่ไม่รุนแรงมาก ระดับชนิดที่รุนแรงปานกลาง และระดับชนิดที่รุนแรงมาก (ปัทมิญา สุนทรพิทักษ์, 2562) โดยการทำความเข้าใจความรุนแรงในครอบครัวเดิมนั้นส่งผลกระทบต่ออารมณ์และความรู้สึกในเชิงลบทั้งสั้นทั้งต่อเหตุการณ์ความรุนแรงและต่อผู้กระทำ ความรุนแรง

ส่วนด้านสถานการณ์ความรุนแรงในครอบครัว พบว่า มีการรับมือความรุนแรงที่มีความคล้ายคลึงและแตกต่างกัน ทั้งการจำยอมต่อการกระทำ ความรุนแรงเนื่องจากต้องพึ่งพิงผู้กระทำ ความรุนแรงหรือจำยอมเนื่องจากเป็นบุคคลในครอบครัวเดียวกัน และมีการรับมือด้วยการตอบโต้ผู้กระทำทั้งทางร่างกาย พฤติกรรม หรือวาจาของตนเอง ซึ่งผู้วิจัยพบว่า มีการพยายามขอความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น แต่ไม่ได้รับการตอบรับ และการที่ไม่สามารถกระทำอันใดต่อเหตุการณ์ความรุนแรงได้เนื่องจากเป็นผู้เยาว์หรือถูกกีดกันออกจากเหตุความรุนแรง อย่างไรก็ตาม การทำความเข้าใจความรุนแรงนั้นยังคงเกิดซ้ำเป็นวงจรความรุนแรงในครอบครัว จนกระทั่ง ผู้เข้าร่วมวิจัยได้เจอแสงสว่างที่เป็นจุดสิ้นสุดสถานะผู้ถูกกระทำของตนเองจากการแยกออกจากครอบครัวเดิมของตน การเสียชีวิตของผู้กระทำ รวมถึงการมีและแสดงอำนาจของฝั่งผู้ถูกกระทำสร้างการตระหนักรู้และการยับยั้งความรุนแรงของผู้กระทำ

การทำความเข้าใจความรุนแรงในครอบครัวจากผลการศึกษาที่ได้กล่าวถึงข้างต้น ส่งผลกระทบต่อผู้เข้าร่วมการวิจัย ซึ่งได้มีการสะท้อนผ่านการเล่าเรื่องในประเด็นการมองตัวเอง ผ่านผลกระทบที่ได้จากการทำความเข้าใจความรุนแรงในครอบครัว โดยเฉพาะผลกระทบด้านพฤติกรรม เจตคติ และสัมพันธภาพ (Malley-Morrison, 2004) ผลกระทบที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยได้รับนั้น มีความสัมพันธ์กับการสืบต่อการทำความเข้าใจความรุนแรงในครอบครัวและสอดคล้องกับทฤษฎีความผูกพัน (Attachment Theory) ของ Bowlby (1973) เดิมแล้วครอบครัวควรเป็นจุดกำเนิด การก่อร่างสร้างฐานความเข้มแข็งทางจิตใจและสร้างสายสัมพันธ์ที่แข็งแกร่งเพื่อการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ของปัจเจกบุคคล แต่สำหรับเด็กที่เติบโตมาในครอบครัวที่ใช้ความรุนแรงต่อกันนั้น จะทำลายฐานการสร้างตัวตนที่แข็งแรงของเขาเนื่องจากบุคคลที่ควรให้ความรัก การดูแลเอาใจใส่ ให้ความอบอุ่นกลับกลายเป็นผู้ทำร้ายเสียเอง ซึ่งผู้เข้าร่วมงานวิจัยทุกคนในการศึกษาครั้งนี้เติบโตมาในครอบครัวที่ใช้ความรุนแรงทุกคน ดังนั้น ความรักของเด็กกลุ่มดังกล่าวที่มีต่อบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูจะแปรเปลี่ยนเป็นความรู้สึกเชิงลบ ทั้งความเสียใจ ความโกรธ ความกลัว ความ

ประหลาดใจ และความรังเกียจ ตามที่พบข้อมูลจากการสะท้อนความรู้สึกต่อเหตุการณ์และต่อผู้กระทำความรุนแรงในงานการศึกษาขั้นนี้ อีกทั้ง บุคคลที่มีประสบการณ์ความรุนแรงในวัยเด็กจะมีมุมมองต่อผู้อื่นในเชิงลบและมีความคาดหวังในการให้ผู้อื่นตอบสนอง รวมถึงจะตอบสนองผู้อื่นตามความคุ้นเคยของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของ Bandura (1977) ที่ได้อธิบายการสืบทอดองจรความรุนแรงในครอบครัวว่า เด็กที่มีประสบการณ์ความรุนแรงหรือเป็นพยานในสถานการณ์ความรุนแรงจะเรียนรู้และยอมรับว่า ความรุนแรงนั้น เป็นวิธีแก้ปัญหาระหว่างบุคคลที่เหมาะสม พฤติกรรมของผู้เลี้ยงดูจะสร้างรูปแบบพฤติกรรมให้แก่บุตรหลานของตน โดยเด็กที่มีประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวจะเรียนรู้ เลียนแบบ (modeling) และส่งผ่านการยอมรับความรุนแรง (ส่วพัฒน ศรีสรณ์ตรี, 2544) ทั้งยัง มีแนวโน้มจะกระทำความรุนแรงกับบุคคลรอบข้างเมื่อเติบโตขึ้น (พงษ์สวัสดิ์ สวัสดิพงษ์, 2529) โดยการสืบทอดองจรความรุนแรงในครอบครัว (Transmission of Domestic Violence) ตามที่พบข้อมูลจากการสะท้อนมุมมองสาเหตุของการกระทำความรุนแรงในครอบครัวที่เกิดขึ้นจากการกระทำของตนเอง โดยเฉพาะสาเหตุด้านปัจเจกบุคคลและลักษณะความรุนแรงในครอบครัวที่ตนเองส่งต่อที่มีความคล้ายคลึงกันกับลักษณะความรุนแรงในครอบครัวเดิม คือ เป็นลักษณะการกระทำความรุนแรงต่อร่างกายโดยตรงและความรุนแรงต่อจิตใจด้วยคำพูดที่รุนแรงหรือการเมินเฉยละเลย โดยบางคนส่งต่อความรุนแรงกลับไปยังบุคคลในครอบครัวดั้งเดิม อย่างมารดา พี่ชาย น้องสาว หรือน้องชาย บางคนส่งต่อความรุนแรงไปยังบุคคลในครอบครัวใหม่หรือบุคคลที่มีความใกล้ชิด เช่น สามเี/คู่รัก หรือบุตรของตน

7. ข้อจำกัดและงานวิจัยในอนาคต

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากประเด็นข้อค้นพบช่วงวัยที่เป็นจุดกำเนิดความรุนแรงที่กลุ่มตัวอย่างได้รับนั้น อยู่ใน 2 ช่วงวัย คือ ช่วงปฐมวัย (0 – 6 ปี) และช่วงวัยเด็ก (6 – 12 ปี) หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิ กระทรวงมหาดไทย กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ หรือ กระทรวงสาธารณสุข ควรมีการบูรณาการการปฏิบัติงานร่วมกัน เน้นการสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและมั่นคง ส่งเสริมพัฒนาการอารมณ์และสังคมของเด็กโดยการดูแลเอาใจใส่จากผู้ปกครอง ควรมีการจัดอบรมและให้ความรู้แก่ผู้ปกครองเกี่ยวกับการเลี้ยงดูเด็กอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัย ความรุนแรง ไปจนถึงมีบริการให้คำปรึกษาทางจิตวิทยาและการสนับสนุนด้านจิตใจให้กับเด็กและผู้ปกครอง นอกจากนี้ควรส่งเสริมการศึกษาในเรื่องการจัดการอารมณ์และความสัมพันธ์ในครอบครัวในโรงเรียน จัดให้มีโปรแกรมการให้คำปรึกษาและการสนับสนุนทางจิตวิทยาและสังคมแก่เด็กที่มีประสบการณ์ความรุนแรง สนับสนุนการสร้างชุมชนที่เข้มแข็งและมีความสามัคคีโดยให้มีการร่วมมือกันระหว่างครอบครัว โรงเรียน และองค์กรในชุมชน รวมถึงส่งเสริมให้ผู้ปกครองและครูเป็นแบบอย่างที่ดีในเรื่องการจัดการ

อารมณ์และการแก้ไขปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ซึ่งวิธีการเหล่านี้อาจสามารถช่วยลดปัญหาความรุนแรงในครอบครัวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ หรือ กระทรวงสาธารณสุข ควรจัดอบรมให้ความรู้ในการจัดการความรุนแรงโดยมีกลุ่มเป้าหมาย คือ ครอบครัวที่มีประวัติการใช้ความรุนแรง เพื่อสร้างเกราะป้องกันในการตระหนักถึงปัญหาของความรุนแรงในครอบครัวที่จะส่งผลกระทบต่อพฤติกรรม เจตคติ สัมพันธภาพ และการทำงานของบุคคลในครอบครัว รวมถึงเพื่อยุติการส่งต่อวงจรความรุนแรงในครอบครัวหนึ่งไปสู่อีกครอบครัวหนึ่ง

1.3 หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรสร้างแนวทางการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบปัญหาความรุนแรงในครอบครัวโดยอิงกับข้อมูลด้านบุคลิกภาพ เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานให้เข้าถึงผู้ประสบปัญหาความรุนแรงในครอบครัว ทั้งตัวผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ ความรุนแรง

1.4 ในส่วนของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัว ผู้มีอำนาจ หรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ควรเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจให้แก่ผู้ปฏิบัติงานอย่างลึกซึ้ง เพื่อทำความเข้าใจกับสถานการณ์ความรุนแรง เนื่องจากการกระทำ ความรุนแรงในครอบครัว ค่อนข้างมีความซับซ้อนทั้งในตัวตนของผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ ผู้กระทำ ความรุนแรงในครอบครัวบางรายอาจมีการเผชิญและประสบปัญหาความรุนแรงในอดีต ก่อนที่จะแปรเปลี่ยนตนเองเป็นผู้กระทำบางรายอาจไม่ได้มองเห็นถึงความสำคัญของปัญหา ดังนั้น การที่ผู้ปฏิบัติงานมีความเข้าใจความซับซ้อนและตัวตนของผู้กระทำ ความรุนแรง อาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยให้เข้าถึงและสนับสนุนการยุติความรุนแรงดังกล่าวได้

1.5 ควรมีการขยายประเด็นการเก็บข้อมูลในฐานะข้อมูลเรื่องของประวัติการถูกกระทำ ความรุนแรงในครอบครัวของผู้กระทำ ความรุนแรงในครอบครัว ณ ปัจจุบัน เพื่อวางแผนทางในการปฏิบัติงานร่วมกับครอบครัวของผู้ถูกกระทำ ความรุนแรงและผู้กระทำ ความรุนแรง เนื่องจากในการดำเนินงานศึกษาวิจัยขึ้นนี้ พบว่า หน่วยงานที่มีการปฏิบัติงานด้านความรุนแรงในครอบครัวนั้น ไม่ได้มีการจัดเก็บข้อมูลในประเด็นดังกล่าว ทั้งนี้ มักเก็บข้อมูลในส่วนของการดำเนินการ ความรุนแรงที่ผู้กระทำ ความรุนแรง ณ ปัจจุบันได้กระทำเพียงเท่านั้น ซึ่งการมีข้อมูลประวัติการถูกกระทำ ความรุนแรงในอดีตของผู้กระทำ ความรุนแรงจะช่วยให้หน่วยงานเข้าใจลึกซึ้งถึงรากฐานและสาเหตุที่นำไปสู่การกระทำ ความรุนแรงในปัจจุบัน อาจช่วยในการพัฒนาโปรแกรมและกิจกรรมที่เหมาะสมสำหรับการแก้ไขปัญหาสำหรับทั้งผู้ถูกกระทำและผู้กระทำ ความรุนแรงในครอบครัว

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ปัจจุบันยังมีการศึกษาเรื่องความรุนแรงที่มีผู้กระทำเป็นเพศหญิงในงานศึกษาของประเทศไทยจำนวนค่อนข้างน้อย แม้จะพบว่ามีสถิติรายงานการกระทำความรุนแรงจากเพศหญิง จึงอาจถือได้ว่าประเด็นปัญหาดังกล่าวยังคงเป็นปัญหาซ่อนเร้นในสังคม ดังนั้น ควรมีการขยายผลการศึกษาเพิ่มเติมมากขึ้นในเพศหญิงที่อยู่ในวัยผู้ใหญ่ เพื่อเป็นการการสร้างการสร้างความเข้าใจในมิติใหม่ของความรุนแรงในครอบครัว และพัฒนาแนวทางและมาตรการในการยับยั้งและป้องกันการสืบต่อวจรควมร่นร่งในครอบคร้วได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบและการศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับบุคลิกภาพของผู้มีประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวที่ไม่เป็นผู้สืบต่อวจรควมร่นร่งในครอบคร้วว่า มีกระบวนการเปลี่ยนแปลงเส้นทางในการยุติการสืบต่อวจรควมร่นร่งในครอบคร้วอย่างไร มีปัจจัยและสาเหตุใดบ้าง

2.3 ควรมีการศึกษาเชิงลึกกับกลุ่มผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (Neuroticism: N) โดยเฉพาะ ในประเด็นเรื่องความรุนแรงในครอบครัว เนื่องจากในงานการศึกษาชิ้นนี้ได้ค้นพบว่า ผู้ที่มีประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวเดิมและเป็นผู้ที่มีการสืบต่อวจรควมร่นร่งในครอบคร้วปัจจุบันของตนนั้น มีบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (N) จำนวนมากที่สุด

บรรณานุกรม

- เกษตรชัย และหีม และเก็ดถวา บุญปรากกร. (2560). ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังส่วนบุคคลด้านการอบรมเลี้ยงดูและประสบการณ์ความรุนแรง กับพฤติกรรม ความรุนแรงในคู่สมรสไทยมุสลิมจังหวัดปัตตานี. *วารสารปาริชาติ*, 30(1), 161-184.
- จำเนียร จวงตระกูล และ นวัสนันท์ วงศ์ประสิทธิ์. (2562). การวิเคราะห์เนื้อหาในการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงคุณภาพ. *PAAT Journal*, 2(2), 1-14.
- ฉัตรณที ศิลากุล. (2549). *ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน: ศึกษาเฉพาะกรณีความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย* (สารนิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ธีรวุฒิ นิลเพชร และกัญญ์ฐิตา ศรีภา. (2562). สภาพการณ์ความรุนแรงในครอบครัวและการ พัฒนabatบาทหน้าที่ของตำรวจในการรับมือปัญหาความรุนแรง: ศึกษาเฉพาะกรณี กองบังคับการตำรวจนครบาล 9. *วารสารพยาบาลตำรวจ*, 11(2), 326-338.

นญา พรหมพันธุ์. (2560). ทายาทความรุนแรง: แนวคิดการประกอบสร้างทางสังคมต่อการจัดการประสบการณ์ความรุนแรง (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปพิชญา สุนทรพิทักษ์. (2562). ประสบการณ์ของสตรีที่ผ่านพ้นปัญหาความรุนแรงในครอบครัว: กรณีศึกษามูลนิธิหญิงชายก้าวไกล. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ปิยะธิดา ขจรชัยกุล. (2565). ความรุนแรงในครอบครัว ช่วงสถานการณ์โควิด - 19 (ตอนที่ 1).

<https://phfh.ph.mahidol.ac.th/article/ความรุนแรงในครอบครัว%20ตอน%201.pdf>

พงษ์สวัสดิ์ สวัสดิพงษ์. (2529). จิตวิทยาสังคมของจอร์จ เฮอร์เบิร์ต มิด. โครงการวิจัยและพัฒนาทางวิชาการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เพ็ญประภา สุธรรมมา. (2556). ปัจจัยทำนายพฤติกรรมความรุนแรงต่อคู่รักของนักเรียนชาย ในสถานศึกษาสายอาชีพ เขตกรุงเทพมหานคร (ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหิดล.

เพ็ญนภา คงเป็นสุข. (2551). ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่นชายต่อคู่รัก: ศึกษาเฉพาะศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนเขตบางขุนเทียน เขตราชบุรีบูรณะ และเขตจอมทอง (ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหิดล.

วรางคณา ธรรมะ. (2544). ปัจจัยที่มีผลต่อความรุนแรงในครอบครัวของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดนครราชสีมา (ปริญญาสังคมศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหิดล.

ศรัณญา ศรีโยธิน. (2557). การพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการกระทำความรุนแรงและการถูกกระทำ ความรุนแรงในคู่รัก (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุกัญญา สดศรี. (2561). ปัญหาการใช้ความรุนแรงของครอบครัวในสังคมไทย. วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์มจร, 6(sp1), 600-609.

สุวัฒน์ ศรีสรณ์. (2544). ความรุนแรงในครอบครัว: มิติทางสังคมและวัฒนธรรม และการแทรกแซงทางสังคม ในชุมชนไทยแห่งหนึ่ง (วิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหิดล.

โสภา ชูพิกุลชัย ขปิลมันน์. (2559). Domestic Violence: ความรุนแรงในครอบครัว. ใน สารานุกรมจิตวิทยาฉบับสำนักงานราชบัณฑิตยสภา. (เล่มที่2, หน้า 169-175). สำนักงานราชบัณฑิตยสภา.

หัตยา ขอสันติวิวัฒน์ (2564). ความรุนแรงในการอบรมเลี้ยงดูบุตรของบิดามารดา (วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

อุสา สุทธิสาคร. (2559). *จิตวิทยาวัยรุน*. สาขาการศึกษาทั่วไป คณะมนุษยศาสตร์และประยุกตศิลป์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.

An, S., Kim, I., Joon Choi, Y., Platt, M., & Thomsen, D. (2017). The effectiveness of intervention for adolescents exposed to domestic violence. *Children and Youth Services Review*, 79, 132–138. <https://doi.org/10.1016/j.childyouth.2017.05.031>

Azadi S., & Nahidpoor F. (2018). Intergenerational transmission of violence from the family-of-origin to the current family. *Iran Journal of Nursing*, 31(112), 77-85.

Bandura, A. (1977). *Social learning theory*. Prentice Hall.

Baúto, R., Carreiro, A., Pereira, M., Guarda, R., & Almeida, I. (2021). Personality and aggressive behavior: The relation between the five-factor and aggression models in a domestic violence suspects sample. *Medical Sciences Forum*, 5, 18. <https://doi.org/10.3390/msf2021005018>

Berckmoes, L. H., de Jong, J. T. V. M., & Reis, R. (2017). Intergenerational transmission of violence and resilience in conflict-affected Burundi: A qualitative study of why some children thrive despite duress. *Global Mental Health*, 4, Article e26. <https://doi.org/10.1017/gmh.2017.23>

Bowlby, J. (1973). *Attachment and loss. Vol. 2: Separation: Anxiety and anger*. Basic Books.

Carroll J. C. (1977). The intergenerational transmission of family violence: The long-term effects of aggressive behavior. *Aggressive Behavior*, 3, 289-299.

Contreras, L., & Lozano, M. del C. C. (2016). Child-to-parent violence: The role of exposure to violence and its relationship to social-cognitive processing. *European Journal of Psychology Applied to Legal Context*, 8(2), 43–50. <https://doi.org/10.1016/j.ejpal.2016.03.003>

Cui, M., Durtshi, J. A., Donnellan, M. B., Lorenz, F. O., & Conger, R. D. (2010). Intergenerational transmission of relationship aggression: A prospective longitudinal study. *Journal of Family Psychology*, 24(6), 688–697. <https://doi.org/10.1037/a0021675>

- Ehrensaft, M. K., Cohen, P., Brown, J., Smailes, E., Chen, H. & Johnson, J. G. (2003). Intergenerational transmission of partner violence: A 20-year prospective study. *J Consult Clin Psychol*, 71(4), 741-753.
- Eremie, M. D. (2020). Personality factors as correlates of domestic violence among married couples in rivers state Nigeria: Implication for counselling. *International Journal of Innovative Psychology & Social Development*, 8(1), 17-27.
- Fasasi, M. I., & Alabi, M. A. (2020). Personality type and experience of domestic violence among married women in southwest Nigeria. *Current Research Journal of Social Sciences and Humanities*, 3(2), 255-261. <http://dx.doi.org/10.12944/CRJSSH.3.2.12>
- Freud, S., & Strachey, J. (1989). *The ego and the id*. Norton.
- Genç, E., Su, Y., & Durtshi, J. (2021). Moderating factors associated with interrupting the transmission of domestic violence among adolescents. *Journal of Interpersonal Violence*, 36(9–10), NP5427–NP5446. <https://doi.org/10.1177/0886260518801018>
- Hines, D. A., & Saudino, K. J. (2008). Personality and intimate partner aggression in dating relationships: The role of the ‘Big Five’. *Aggressive Behavior*, 34, 593–604.
- Jiang, X., Li, X., Dong, X., & Wang, L. (2022). How the Big Five personality traits related to aggression from perspectives of the benign and malicious envy. *BMC Psychology*, 10(1), 203. <https://doi.org/10.1186/s40359-022-00906-5>
- Malley-Morrison, K. (Ed.). (2004). *International perspectives on family violence and abuse: A cognitive ecological approach*. Lawrence Erlbaum Associates Publishers.
- Pagani, L. S., Tremblay, R. E., Nagin, D., Zoccolillo, M., Vitaro, F., & McDuff, P. (2004). Risk factor models for adolescent verbal and physical aggression toward mothers. *International Journal of Behavioral Development*, 28(6), 528–537. <https://doi.org/10.1080/01650250444000243>
- Rivera, P. M., & Fincham, F. (2015). Forgiveness as a mediator of the intergenerational transmission of violence. *Journal of Interpersonal Violence*, 30(6), 895–910. <https://doi.org/10.1177/0886260514539765>

- Shaanta, M. N., & Navine. M. (2015). Intergenerational transmission of marital violence: Results from a nationally representative sample of men. *Journal of Interpersonal Violence*, 33(2), 211–227. <https://doi.org/10.1177/0886260515604413>
- Stith, S. M., Rosen, K. H., Middleton, K. A., Busch, A. L., Lundeberg, K., & Carlton, R. P. (2000). The intergenerational transmission of spouse abuse: A meta-analysis. *Journal of Marriage and the Family*, 62(3), 640–654. <https://doi.org/10.1111/j.1741-3737.2000.00640.x>
- Tremblay, R. E., Nagin, D. S., Séguin, J. R., Zoccolillo, M., Zelazo, P. D., Boivin, M., Pérouse, D., & Japel, C. (2005). Physical aggression during early childhood: Trajectories and predictors. *Canadian Child and Adolescent Psychiatry Review*, 14(1), 3–9.
- Tracy, M., Salo, M., & Appleton, A. A. (2018). The mitigating effects of maternal social support and paternal involvement on the intergenerational transmission of violence. *Child Abuse & Neglect*, 78, 46–59. <https://doi.org/10.1016/j.chiabu.2017.09.023>
- Ulloa, E. C., Hammett, J. F., O’Neal, D. N., Lydston, E. E., & Aramburo, L. F. L. (2016). The Big Five personality traits and intimate partner violence: Findings from a large, nationally representative sample. *Violence and Victims*, 31(6), 1100–1115. <https://doi.org/10.1891/0886-6708.VV-D-15-00055>
- Widom, C. S., Czaja, S. J., & DuMont, K. A. (2015). Intergenerational transmission of child abuse and neglect: Real or detection bias? *Science*, 347(6229), 1480–1485. <https://doi.org/10.1126/science.1259917>
- Yu, J. J., Lim, G. O., & Gamble, W. C. (2017). Big Five personality traits and physical aggression between siblings in South Korea: An actor-partner interdependence analysis. *Journal of Family Violence*, 32(2), 257–267. <https://doi.org/10.1007/s10896-016-9825-z>